

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad

Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 00295-14/2020-ERU

V Jihlavě dne 24. listopadu 2020

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti **Rodinná energie a.s.**, se sídlem Na Lánech 764, 570 01 Litomyšl-Město, IČ: 060 48 609 (dále též „účastník řízení“), zastoupené Mgr. Františkem Málkem, advokátem, se sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 00295-7/2020-ERU ze dne 20. dubna 2020 (sp. zn. OSR-00295/2020-ERU), kterým Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle § 18 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, a podle § 23 odst. 11 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), rozhodl ve **výroku I.** o tom, že účastník řízení spáchal pokračující přestupek podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona, ve znění účinném do 31. prosince 2019, neboť jako držitel licence pro obchod s elektřinou a pro obchod s plynem při výkonu licencované činnosti uvedl nepravdivé informace o podmínkách dodávek energie, když dílčími skutky uzavřel se 43 zákazníky smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny a/nebo plynu, jejichž součástí byly Všeobecné obchodní podmínky účinné od 28. května 2018, které obsahovaly nepravdivé údaje, za což mu byla ve **výroku II.** uložena pokuta ve výši 200 000 Kč, ve **výroku III.** mu byla uložena povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč, a dále ve **výroku IV.** bylo zastaveno řízení o správním deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 15. července 2019, kterého se měl účastník řízení dopustit tím, že užil nekalou obchodní praxi vůči spotřebiteli panu [REDAKCE] Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozklad společnosti Rodinná energie a.s., se sídlem Na Lánech 764, 570 01 Litomyšl-Město, IČ: 060 48 609, proti výrokům I., II. a III. rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 00295-7/2020-ERU ze dne 20. dubna 2020 (sp. zn. OSR-00295/2020-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se v uvedeném rozsahu potvrzuje.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

Energetický regulační úřad zahájil dne 13. ledna 2020 na základě zjištění z vlastní úřední činnosti správní řízení z moci úřední ve věci možného spáchání přestupku podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona a přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. V oznámení o zahájení řízení byl účastník řízení poučen o možnosti požádat o nařízení ústního jednání, navrhopvat důkazy či činit jiné návrhy, vyjádřit se k podkladům a vyjádřit své stanovisko. Energetický regulační úřad v rámci oznámení dále vyjmenoval důkazy, které ve věci shromáždil.

Jednání účastníka řízení, které bylo v rozporu s § 11 odst. 1 písm. j) energetického zákona, spočívalo v tom, že se 43 spotřebiteli uzavřel smlouvu, jejichž součástí byly Všeobecné obchodní podmínky vydané účastníkem řízení a účinné od 28. května 2018, které

- a) v čl. VI odst. 4 obsahovaly nepravdivou informaci, a to že „Dodavatel může přerušit nebo ukončit dodávku komodity v případech, kdy je možné odstoupit od smlouvy a v případě jakéhokoliv prodlení Zákazníka s plněním peněžitého závazku vůči dodavateli...“, přestože podle § 30 odst. 1 písm. d) energetického zákona má obchodník s elektřinou právo ukončit nebo přerušit dodávku pouze při neoprávněném odběru elektřiny ve smyslu § 51 téhož zákona,
- b) v čl. VIII odst. 5 obsahovaly nepravdivou informaci, a to že „Dodavatel reklamaci prošetří a výsledek šetření oznámí Zákazníkovi ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy reklamaci obdržel“, přestože podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 540/2005 Sb., o kvalitě dodávek elektřiny a souvisejících služeb v elektroenergetice, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 16 odst. 1 vyhlášky č. 545/2006 Sb., o kvalitě dodávek plynu a souvisejících služeb v plynárenství, ve znění pozdějších předpisů, je standardem lhůty pro vyřízení reklamace zákazníka na vyúčtování dodávky elektřiny a plynu 15 kalendářních dnů ode dne doručení reklamace.

Dne 5. února 2020 bylo účastníkovi řízení odesláno vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a o možnosti doložit doklady svědčící o aktuálních majetkových poměrech, které bylo účastníkovi řízení doručeno dne 6. února 2020. Dne 12. února 2020 obdržel Energetický regulační úřad od účastníka řízení podklady týkající se jeho majetkových poměrů, k předmětu řízení se však účastník řízení nijak nevyjádřil.

Přípisem ze dne 27. března 2020 Energetický regulační úřad vyrozuměl účastníka řízení o upřesnění předmětu správního řízení a opětovně jej také informoval o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Účastník řízení se do vydání rozhodnutí k věci žádným způsobem nevyjádřil.

II. Napadené rozhodnutí

Rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 00295-7/2020-ERU ze dne 20. dubna 2020 byl účastník řízení ve výroku I. uznán vinným ze spáchání pokračujícího přestupku podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona, ve znění účinném do 31. prosince 2019, kterého se dopustil tím, že jako držitel licence pro obchod s elektřinou a pro obchod s plynem při výkonu licencované činnosti uvedl nepravdivé informace

o podmínkách dodávek energie, za což mu byla ve výroku II. uložena pokuta ve výši 200 000 Kč a ve výroku III. mu byla uložena povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč. Dále bylo ve výroku IV. zastaveno řízení o správním deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 15. července 2019, kterého se měl účastník řízení dopustit užitím nekalé obchodní praktiky.

V rozhodnutí Energetický regulační úřad popsal skutkový stav, který vzal za zjištěný, přičemž po posouzení věci dospěl k závěru, že jednáním účastníka řízení došlo k naplnění jak formálních znaků přestupku podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona, tak i znaku materiálního.

Energetický regulační úřad konstatoval, že účastník řízení se uvedeného pokračujícího přestupku dopustil tím, že v rozporu s § 11 odst. 1 písm. j) energetického zákona při výkonu licencované činnosti uvedl nepravdivé údaje o podmínkách dodávek energie, když dílčími skutky se 43 zákazníky uzavřel smlouvy o sdružených dodávkách elektřiny a/nebo plynu, jejichž součástí byly Všeobecné obchodní podmínky vydané účastníkem řízení a účinné od 28. května 2018 (dále též „VOP“), které v čl. VI odst. 4 obsahovaly nepravdivou informaci, že dodavatel může přerušit nebo ukončit dodávku komodity v případě jakéhokoliv prodlení zákazníka s plněním peněžitého závazku vůči dodavateli, přestože podle § 30 odst. 1 písm. d) energetického zákona má obchodník s elektřinou a podle § 61 odst. 1 písm. d) téhož zákona obchodník s plynem právo ukončit nebo přerušit dodávku elektřiny/plynu pouze při neoprávněném odběru elektřiny/plynu. Dále tyto VOP obsahovaly v čl. VIII odst. 5 nepravdivou informaci o tom, že dodavatel reklamaci prošetří a výsledek šetření oznámí zákazníkovi ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy reklamaci obdržel, přestože podle § 20 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 540/2005 Sb., o kvalitě dodávek elektřiny a souvisejících služeb v elektroenergetice, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o kvalitě dodávek elektřiny“), a podle § 16 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 545/2006 Sb., o kvalitě dodávek plynu a souvisejících služeb v plynárenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o kvalitě dodávek plynu“), je standardem lhůty pro vyřízení reklamace zákazníka na vyúčtování dodávek elektřiny/plynu 15 kalendářních dnů ode dne doručení reklamace.

Ve vztahu k možnému porušení zákona o ochraně spotřebitele Energetický regulační úřad konstatoval, že řízení musel v části zastavit podle § 86 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť nebylo možno prokázat, zda smlouva, které se jednání týkalo, nebyla uzavřena v prostorách obvyklých k podnikání.

III. Rozklad účastníka řízení

Proti výrokům I., II. a III. rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 00295-7/2020-ERU ze dne 20. dubna 2020, které bylo účastníkovi řízení doručeno téhož dne, podal účastník řízení dne 4. května 2019 rozklad, který následně doplnil dne 8. června 2020. Účastník řízení v rozkladu uvedl, že rozhodnutí je ve vztahu k napadeným výrokům nepřezkoumatelné a nezákonné.

Účastník řízení správnímu orgánu vytýká, že v napadeném rozhodnutí neuvedl, o jaké konkrétní ustanovení zákona opřel svůj závěr, že obchodník má právo ukončit dodávku pouze v případě neoprávněného odběru. Taková interpretace správního orgánu navíc vede k omezení

ústavně zaručené smluvní svobody jednotlivce (účastníka řízení) sjednat se svým zákazníkem, co nebylo zákonem zakázáno. Podle názoru účastníka řízení může obchodník se zákazníkem sjednat i další důvody pro přerušení nebo ukončení dodávek, neboť ustanovení týkající se neoprávněného odběru nestanoví, že obchodník má právo přerušit nebo ukončit dodávky „jedině“ či „pouze“ v případě neoprávněného odběru. Účastník řízení dále poukazuje na znění skutkových podstat přestupků podle § 91 odst. 5 písm. e) a § 91 odst. 11 písm. f) energetického zákona, jež cílí na situace, kdy ze strany obchodníka dochází ke zneužití práva přerušit nebo ukončit dodávky, avšak nezakazují smluvním stranám sjednat si svobodně další důvody pro přerušení nebo ukončení dodávek.

Podle názoru účastníka řízení energetický zákon nezakazuje ani možnost sjednat mezi obchodníkem a zákazníkem podmínky odpovídající čl. VI. odst. 4 všeobecných obchodních podmínek, tj. že obchodník může přerušit nebo ukončit dodávku komodity v kterémkoliv nebo ve více odběrných místech účastníka řízení.

Účastník řízení také namítá, že ve vztahu k lhůtě pro vyřízení reklamace správní orgán zcela opomenul zohlednit závěr č. VIII. odst. 5 znění Všeobecných obchodních podmínek, kde je dána výhrada přednosti kogentní zákonné úpravy před úpravou sjednanou v předmětných podmínkách. Pokud je tedy součástí podmínek i výhrada, že uvedené lhůty platí jen tehdy, pokud se nebudou přičítat nějaké kogentní normě, nelze dospět k závěru, že je předmětné ujednání nepravdivé. Účastník řízení má dále za to, že standard lhůty pro vyřízení reklamace vyúčtování stanovený ve vyhláškách o kvalitě dodávek elektřiny a plynu nestanoví vymahatelnou povinnost, neboť tato nebyla konstruována ústavně konformním způsobem. Podle názoru účastníka řízení se obsah vyhlášek nedovoleně odchyluje od zákonné úpravy obsažené v zákoně o ochraně spotřebitele, přitom energetický ani jiný zákon nestanoví, že se v oblasti energetiky zákonná úprava na ochranu spotřebitele nevyužije. Dále namítá, že povinnosti musejí být stanoveny vždy na základě zákona a v jeho mezích, což není v případě zmiňovaných vyhlášek dodrženo. Ústavně konformním výkladem je pak nutné dojít k závěru, že obsah vyhlášek je maximálně doporučujícím standardem, jehož splnění však nelze vymáhat.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá podle účastníka řízení i ve výši uložené pokuty. Účastník řízení namítá, že správní orgán nesprávně vyhodnotil některé relevantní okolnosti jako přitěžující, opomenul některé okolnosti polehčující a nesprávně vyhodnotil také majetkové poměry účastníka řízení. Podle názoru účastníka řízení neměl být počet 43 dotčených zákazníků zohledněn jako přitěžující okolnost, neboť se v rámci českého trhu s elektřinou a plynem jedná o velmi nízké číslo. Naopak měla být tato skutečnost posouzena jako polehčující okolnost, stejně jako skutečnost, že účastník řízení sám dobrovolně upustil od údajně nezákonného jednání, a to ještě před zahájením řízení o přestupku. Účastník řízení rovněž namítá, že projednávaný přestupek nelze hodnotit jako velmi závažný, neboť daný skutek není přímým zásahem do chráněných zájmů, ale může být toliko přestupkem ohrožujícím. Účastník řízení nebyl postižen za to, že by zákazníkům neoprávněně ukončil nebo přerušil dodávky, nýbrž měl údajně jen zkrácejat své povinnosti vůči zákazníkům. Nedošlo tedy k reálnému zkrácení práv zákazníků, jejich práva mohla být maximálně ohrožena. Účastník řízení nesouhlasí ani se závěrem správního orgánu, že jeho jednání mohlo negativně ovlivnit i ostatní dodavatele energií, naopak zákazníci mohli v podmínkách jiných dodavatelů nalézt jediné vyšší úroveň svých práv a tyto upřednostnit, proto neměla být tato

okolnost také přičtena k tíži účastníka řízení. Uložená pokuta navíc představuje více než čtvrtinu čistého celoročního zdaněného zisku účastníka řízení, což je velmi silný zásah do jeho majetkové sféry, jež není namístě, i s ohledem na to, že účastník řízení nebyl nikdy předtím trestán a se správním orgánem v průběhu řízení plně spolupracoval. Proto má účastník řízení za to, že jsou naplněny důvody, aby bylo upuštěno od uložení správního trestu, neboť samotné projednání věci zcela postačilo k nápravě.

Z výše uvedených důvodů účastník řízení navrhl, aby Rada napadené rozhodnutí ve výrocích I., II. a III. zrušila a správní řízení zastavila, případně aby napadené výroky zrušila a věc vrátila k dalšímu projednání. Pokud by Rada dospěla k závěru, že rozhodnutí je nezákonné pouze ve výroku II., navrhuje účastník řízení, aby Rada změnila tento výrok tak, že se upouští od uložení správního trestu, nebo že se uloží pokuta řádově nižší.

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad účastníka řízení byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla Rada Energetického regulačního úřadu tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Rada tedy musí plně přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí i jeho věcnou správnost, a to z úřední povinnosti.

Po posouzení věci se Rada ztotožnila se závěry prvostupňového správního rozhodnutí a konstatuje, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a je založeno na řádném právním posouzení, přičemž přes jistou stručnost odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledala Rada toto nepřezkoumatelným, neboť je z něj jednoznačně identifikovatelné, na jakých konkrétních úvahách prvostupňový správní orgán své závěry založil.

Z podaného rozkladu je zřejmé, že účastník řízení nerozporuje zjištěný skutkový stav, tedy že ve Všeobecných obchodních podmínkách účinných ode dne 28. května 2018 v čl. VI odst. 4 uvedl informaci, že dodavatel, tj. účastník řízení, může ukončit nebo přerušit dodávky komodity v případě jakéhokoliv prodlení zákazníka s plněním peněžitého závazku vůči účastníkovi řízení, a v čl. VIII odst. 5 uvedl informaci, že dodavatel, tj. účastník řízení, reklamaci prošetří a výsledek šetření oznámí zákazníkovi ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy reklamaci obdržel. Nesouhlasí však se závěrem správního orgánu, že tyto informace nebyly pravdivé, tj. nesouhlasí s provedeným právním hodnocením.

Přestupku podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona se dopustí držitel licence tím, že nesplní některou z povinností podle § 11 odst. 1 až 4 téhož zákona. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) energetického zákona potom stanoví držiteli licence povinnost při výkonu licencované činnosti uvádět pravdivé a úplné informace o podmínkách dodávek energie. Energetický zákon neupřesňuje, jakým způsobem a formou by tyto informace měly být uváděny, nicméně podle názoru Rady je logické, že je-li uvedená povinnost obecně zakotvena na ochranu zákazníků, musí se především uplatňovat tam, kde je uskutečňováno právní jednání vůči zákazníkům, při němž jsou určité informace sdělovány, tj. nepochybně

i při kontrakčním procesu. Pro posouzení, zda jednáním účastníka řízení došlo k naplnění skutkové podstaty citovaného přestupku, je nezbytné zabývat se otázkou, zda informace uvedené v předmětných VOP byly nepravdivé či nikoliv.

Ve vztahu k možnosti účastníka řízení jako držitele licence pro obchod s elektřinou ukončit nebo přerušit dodávky elektřiny je nutné vycházet z § 30 odst. 1 písm. d) energetického zákona, jenž stanoví, že obchodník s elektřinou má právo ukončit nebo přerušit dodávku elektřiny při neoprávněném odběru elektřiny. V případě plynu je právo obchodníka s plynem přerušit nebo ukončit dodávku plynu při neoprávněném odběru obsaženo v § 61 odst. 1 písm. d) energetického zákona. Definicí neoprávněného odběru elektřiny nalezneme v § 51 odst. 1 energetického zákona, ze kterého vyplývá, že neoprávněným odběrem z elektrizační soustavy je:

- a) odběr bez právního důvodu nebo pokud právní důvod odpadl,
- b) odběr při opakovaném neplnění smluvených platebních povinností nebo platebních povinností, vyplývajících z náhrady škody způsobené neoprávněným odběrem elektřiny, které nejsou splněny ani po upozornění,
- c) odběr bez měřicího zařízení, pokud odběr bez měřicího zařízení nebyl smluvně sjednán,
- d) připojení nebo odběr z té části zařízení, kterou prochází neměřená elektřina,
- e) odběr měřený měřicím zařízením,
 - 1. které prokazatelně nezaznamenalo odběr nebo zaznamenalo odběr nesprávně ke škodě výrobce elektřiny, obchodníka s elektřinou, provozovatele distribuční soustavy nebo provozovatele přenosové soustavy v důsledku neoprávněného zásahu do tohoto měřicího zařízení nebo do jeho součásti či příslušenství, nebo byly v měřicím zařízení provedeny takové zásahy, které údaje o skutečné spotřebě změnily,
 - 2. které nebylo připojeno provozovatelem přenosové soustavy nebo provozovatelem distribuční soustavy,
 - 3. které prokazatelně vykazuje chyby spotřeby ve prospěch zákazníka a na kterém bylo buď porušeno zajištění proti neoprávněné manipulaci nebo byl prokázán zásah do měřicího zařízení,
- f) odběr v přímé souvislosti s neoprávněným zásahem na přímém vedení či na zařízení distribuční soustavy nebo na zařízení přenosové soustavy,
- g) odběr elektřiny bez smlouvy o zúčtování odchylek nebo smlouvy, jejímž předmětem je přenesení odpovědnosti za odchylku na subjekt zúčtování trávající déle než 10 pracovních dní.

Definice neoprávněného odběru plynu je potom stanovena v § 74 odst. 1 energetického zákona a obsahuje prakticky stejné skutkové podstaty jako v případě neoprávněného odběru elektřiny.

V obou se jedná o taxativní výčet situací, kdy je odběr považován za neoprávněný, což znamená, že se jedná o výčet konečný, který nelze výkladem dále rozšiřovat. Z rozsudku Nejvyššího soudu č. j. 32 Odo 229/2004 ze dne 15. listopadu 2005 navíc vyplývá, že se jedná o ustanovení kogentní. Rada si je vědoma skutečnosti, že v citovaném rozsudku Nejvyšší soud podal výklad ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy v energetických odvětvích a Státní energetické inspekci (dále jen

„zákon č. 222/1994 Sb.“), tedy zákona, jenž byl v minulosti zrušen a nahrazen nyní účinným energetickým zákonem. Nicméně závěry soudu jsou použitelné i v nyní projednávaném případě, neboť povaha uvedeného ustanovení zůstala nezměněná, došlo pouze ke zpřesnění jednotlivých skutkových podstat neoprávněného odběru. Nejvyšší soud v rozsudku dospěl k závěru, že ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 222/1994 Sb. je ustanovením kogentním, od něhož se účastníci právních vztahů nemohou odchýlit, neboť toto ustanovení upravuje nejen vztahy soukromoprávní, ale má též důsledky veřejnoprávní. Soud dále konstatoval, že s ohledem na tyto veřejnoprávní důsledky není možné, aby účastníci právních vztahů při dodávce elektřiny (ale i plynu a tepla) sami určovali, co je, či není neoprávněným odběrem.

Ve vztahu k uvedenému je třeba doplnit, že podstatou závazku, v jehož rámci je realizována dodávka elektřiny nebo plynu, je ze strany obchodníka právě zajištění dodávky. Přerušeni či omezení dodávky tak z povahy věci představuje prodlení na straně obchodníka ve smyslu § 1968 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Ustanovení § 30 odst. 1 písm. d) a § 61 odst. 1 písm. d) energetického zákona stanoví jediný případ v režimu energetického zákona, kdy jsou obchodníci oprávněni k přerušeni či omezení dodávek přistoupit. V zásadě zde zákon konstruuje výjimky, kdy je takový postup obchodníka legitimní (neboť jde o reakci na porušení smlouvy ze strany zákazníka) a tudíž se o prodlení obchodníka nejedná. O tom, že se jedná o jediný přípustný případ přerušeni či omezení dodávek svědčí i znění § 91 odst. 5 písm. e) a § 91 odst. 11 písm. f) energetického zákona.

Účastníkovi řízení lze dát za pravdu v tom, že v oblasti jednání smluvních stran, která nespadá do rámce regulace energetického zákona, lze postupovat v souladu s obecnými právními předpisy, zejména občanským zákoníkem, včetně případných smluvních ujednání o otázkách, které nejsou upraveny kogentními právními normami. Občanský zákoník v tomto ohledu především stanoví pravidla pro případ, že dojde k podstatnému porušení smluvních povinností (zejména § 2002 odst. 1 občanského zákoníku), kdy je v určitých případech možno od smlouvy odstoupit. Podle názoru Rady přitom není vyloučeno, aby si při dodrženi určitých podmínek smluvní strany platně ujednaly, co se považuje za podstatné porušení smluvních povinností. V daném případě nicméně předmětné smluvní ujednání, které je v tomto řízení posuzováno, zasahovalo do předmětu regulace § 30 odst. 1 písm. d) a § 61 odst. 1 písm. d) energetického zákona a souvisejících ustanovení, neboť řešilo situaci prodlení s plněním platební povinnosti na straně dlužníka, která spadá do rámce úpravy neoprávněného odběru. Tato kolize ustanovení VOP a energetického zákona je patrná již z toho, že obě pravidla vedle sebe nemohou obstát, neboť VOP zakládaly oprávnění dodavatele odstoupit od smlouvy v případě jakéhokoliv prodlení zákazníka s plněním platební povinnosti, kdežto energetický zákon pro to, aby dodavatel oprávněně mohl přerušit či omezit dodávku (tj. dovořeným způsobem se dostat do prodlení v reakci na porušení smlouvy ze strany zákazníka, přičemž prodlení s plněním je nepochybně méně závažným následkem než odstoupení od smlouvy), vyžaduje naplnění přísněji stanovených podmínek.

V případě porušení platebních povinností je v souladu s § 51 odst. 1 písm. b) energetického zákona neoprávněným odběrem elektřiny odběr při opakovaném porušení smluvených platebních povinností (tj. musí se jednat minimálně o dvě platební povinnosti), kteřé nejsou splněny ani po upozornění. V případě plynu je to ustanovení § 74 odst. 1 písm. d) energetického zákona, jež stanoví, že neoprávněným odběrem plynu je odběr při opakovaném

porušení smluvených platebních povinností, kteřé nejsou splněny ani po upozornění. Účastník řízení však v předmětných VOP uvedl, že z jeho strany může dojít k ukončení nebo přerušení dodávky komodity v případě jakéhokoliv prodlení zákazníka s plněním peněžitého závazku vůči účastníkovi řízení. Toto vymezení však neodpovídá zákonným definicím neoprávněného odběru, které, jak již bylo odůvodněno výše, nelze měnit ani rozšiřovat dohodou smluvních stran, neboť se v obou případech jedná o ustanovení kogentní.

Pokud tedy v této souvislosti však účastník řízení namítá, že si může se zákazníkem dohodnout i další případy (mimo případy neoprávněného odběru), ve kterých bude oprávněn přerušit či ukončit dodávky elektřiny či plynu, neboť § 30 odst. 1 písm. d) ani § 61 odst. 1 písm. d) energetického zákona nestanoví, že obchodník má právo přerušit nebo ukončit dodávku dané komodity „jedině“ či „pouze“ v případě neoprávněného odběru, nelze mu přisvědčit, neboť s tímto výkladem účastníka řízení se Rada z výše uvedených důvodů neztotožňuje. Energetický zákon má jako celek (vzhledem k povaze svých ustanovení) charakter smíšeného právního předpisu s výraznými veřejnoprávními prvky, jakož i s vymezenými soukromoprávními částmi. Při jeho aplikaci je tak nutno zohledňovat jak vysokou specifičnost předmětu úpravy, tak i reflektovat její teleologický základ. Z povahy věci tak je nutno i mnohá soukromoprávní ustanovení energetického zákona považovat za kogentní (tj. ustanovení, od kterých není možné sjednat dohodou smluvních stran odchýlnou právní úpravu). Důvodem kogentnosti jednotlivých ustanovení energetického zákona je především zájem státu nad dozorem a fungováním zákonnou úpravou předpokládaných vztahů. Zejména se jedná o problematiku fungování klíčových elementů hospodářství, jako jsou elektrárny, plynárny či teplárny, zabezpečení provozu přenosových a distribučních sítí, dostupnost energií a rovný přístup k zákazníkům ze strany energetických společností atd. [viz Kadečka, S. Neoprávněné odběry elektřiny (jako jeden z aktuálních problémů energetické legislativy), *Právní rozhledy* 2010, č. 17, s. 610]. Podle názoru Rady je v souladu s výše uvedeným nutné při výkladu dotčených ustanovení zohlednit specifičnost předmětu úpravy a vykládat tato ustanovení komplexně, a to za použití jak jazykového, tak i teleologického výkladu, tedy v souladu s účelem, pro který byla uvedená norma zákonodárcem přijata. Je zřejmé, že dotčená ustanovení upravují právo dodavatele omezit plnění vyplývající ze smlouvy, avšak pouze za zákonem jasně stanovených podmínek. Účelem těchto ustanovení totiž není pouze poskytnout právo dodavateli, ale rovněž i určitou ochranu zákazníkovi jako slabší smluvní straně. Proto považuje Rada uvedená ustanovení za kogentní. Nelze tak souhlasit s účastníkem řízení, že dotčené oprávnění založené zákonem může být libovolně rozšiřováno dohodou smluvních stran, tedy v rámci soukromoprávní roviny. V této souvislosti Rada dále poznamenává, že účastníkem řízení namítaná smluvní volnost není v případě smluv uzavíraných se spotřebiteli neomezená. V právním řádu lze naopak nalézt mnoho ustanovení, která smluvní volnost v takovém případě omezují ve snaze chránit práva zákazníka – spotřebitele jako slabší smluvní strany. Ostatně samotné oprávnění dodavatele přerušit dodávku elektrické energie či plynu významně vychyluje rovnováhu smluvních stran, které mají rovné postavení, jelikož odběratel může v reálném čase odebírat elektřinu a plyn pouze od jednoho dodavatele, tj. je na něm do značné míře ekonomicky závislý. Možnost omezení či přerušení dodávek je významným sankčním smluvním nástrojem a je proto třeba, aby možnosti přerušení a omezení dodávek byly vykládány striktně restriktivním způsobem.

Podle názoru účastníka řízení správní orgán prvního stupně nesprávně hodnotil obsah čl. VI odst. 4 VOP i ve vztahu k možnosti dodavatele ukončit nebo přerušit dodávku v kterémkoli nebo ve více odběrných místech zákazníka dle jeho uvážení. Ve vztahu k uvedené námitce je podstatná skutečnost, že správní orgán se otázkou odběrných míst zabýval tzv. obiter dictum, tedy pouze pro dokreslení situace, na okraj a mimo vymezený předmět řízení. Proto úvahy správního orgánu ve vztahu k této části předmětného ustanovení VOP nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se netýkaly vymezeného předmětu řízení (znění této části uvedeného článku VOP totiž nebylo účastníkovi řízení vůbec vytýkáno). Přesto považuje Rada za vhodné se k této námitce vyjádřit. Rada považuje závěr správního orgánu prvního stupně, že možnost přerušení či ukončení dodávky elektřiny/plynu se vztahuje vždy pouze k odběrnému místu specifikovanému ve smlouvě a ve vztahu ke kterému byla platební povinnost porušena, za správný. Podle názoru Rady tento závěr vyplývá ze samotné podstaty institutu neoprávněného odběru, neboť není objektivní důvod, aby se možný negativní následek neoprávněného odběru (přerušení či omezení dodávek) uplatnil u jiného odběrného místa, než ke kterému se vztahuje důvod neoprávněného odběru, to plyne i z nutnosti restriktivního výkladu předmětných ustanovení.

Rada tedy uzavírá, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, že informace týkající se podmínek přerušení či ukončení dodávek uvedená v předmětných VOP byla nepravdivá. V této souvislosti Rada ještě poznamenává, že odkaz účastníka řízení na znění skutkových podstat přestupků podle § 91 odst. 5 písm. e) a § 91 odst. 11 písm. f) energetického zákona považuje pro posouzení daného případu za irelevantní, neboť účastník řízení nebyl obviněn z přestupku spočívajícího v neoprávněném přerušení či ukončení dodávky elektřiny/plynu, nýbrž z přestupku, kterého se měl dopustit uvedením nepravdivých informací o podmínkách dodávek energií.

Samostatnou dílčí otázkou je, zda je možno smluvní ujednání hodnotit optikou pravdivosti či nepravdivosti, neboť striktně vzato jsou výsledkem dvoustranného právního jednání. Podle názoru Rady je nicméně třeba brát do úvahy způsob kontraktace, kterým je v daném případě uzavírání adhezních spotřebitelských smluv, pro něž je charakteristické, že jejich obsah určuje ekonomicky silnější strana jednáající v rámci své podnikatelské činnosti, když spotřebitel má minimální možnost obsah této smlouvy ovlivnit. V daném případě tyto informace byly uvedeny ve VOP, které opět vytvořil účastník řízení. Podle názoru Rady obsah VOP, který je v rozporu s kogentními právními normami, přičemž nelze předpokládat, že průměrnému spotřebiteli je tato okolnost známa, představuje porušení povinnosti stanovené § 11 odst. 1 písm. f) energetického zákona uvádět pravdivé a úplné informace o podmínkách dodávek energie, neboť pro spotřebitele je pro informování o jeho právech a povinnostech určující mj. obsah smlouvy a VOP.

K vytýkanému uvádění nepravdivých informací týkajících se lhůty pro reklamaci vyúčtování uvádí Rada následující. Účastník řízení v čl. VIII. odst. 5 předmětných VOP uvedl: *„Dodavatel reklamaci prošetří a výsledek šetření oznámí Zákazníkovi ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy reklamaci obdržel; byla-li reklamáce oprávněná, bude provedeno vzájemné vypořádání nejpozději do 30 dnů po oznámení výsledku reklamace, nestanoví-li právní předpis lhůtu jinou“*. Účastník řízení namítá, že součástí ujednání týkajícího se lhůty pro reklamaci je i výhrada, že uvedené lhůty platí jen tehdy, nestanoví-li zákon tytéž lhůty jinak. Podle účastníka řízení tedy nelze dojít k závěru, že předmětné ujednání obsahující tuto

výhradu je nepravdivé. Podle názoru Rady však interpretace účastníka řízení není přesná a neodpovídá jazykovému výkladu tohoto ustanovení. Z citovaného článku předmětných VOP je zřejmé, že tato výhrada se vztahuje pouze k větě uvedené za středníkem, tedy pouze ke lhůtě stanovené pro vzájemné vypořádání (vyřízení) reklamace, nikoli ke lhůtě pro posouzení oprávněnosti reklamace. Účastníkovi řízení je však kladeno za vinu, že v předmětných VOP uvedl nepravdivou informaci vztahující se právě ke lhůtě týkající se posouzení oprávněnosti reklamace.

Reklamace je jednostranným právním úkonem, ve kterém smluvní strana závazkového vztahu uplatňuje odpovědnost za vady v plnění, přičemž následné „reklamační řízení“ lze rozdělit do dvou fází. První fází je prošetření a posouzení reklamace, druhou fází je samotné vyřízení reklamace, tedy odstranění případné vady a vzájemné vypořádání.

V případě zákazníka v postavení spotřebitele je obecná právní úprava obsažena v zákoně o ochraně spotřebitele, jenž v § 19 odst. 3 stanoví: *„Prodávající nebo jím pověřený pracovník rozhodne o reklamaci ihned, ve složitých případech do tří pracovních dnů. Do této lhůty se nezapočítává doba přiměřená podle druhu výrobku či služby potřebná k odbornému posouzení vady. Reklamace včetně odstranění vady musí být vyřízena bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne uplatnění reklamace, pokud se prodávající se spotřebitelem nedohodne na delší lhůtě. Marné uplynutí této lhůty se považuje za podstatné porušení smlouvy.“*. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že základní zákonem stanovenou lhůtou pro posouzení reklamace je „ihned“, není-li možné tuto lhůtu dodržet kvůli složitosti případu, činí lhůta 3 pracovní dny (do této lhůty se však nezapočítává doba nutná k odbornému posouzení vady). Z uvedeného ustanovení dále vyplývá, že lhůta 30 dní zde není stanovena pro samotné posouzení reklamace, jak se účastník mylně domnívá, ale pro její kompletní vyřízení, tj. včetně odstranění případné vady, a to opět pouze jako lhůta maximální, když základním a prioritním požadavkem zákona je vyřízení reklamace bez zbytečného odkladu.

Pro oblast energetiky nejsou lhůty týkající se vyřizování reklamací řešeny přímo v energetickém zákoně, nýbrž ve vyhlášce o kvalitě dodávek elektřiny a vyhlášce o kvalitě dodávek plynu. Protože se jedná o podzákoné předpisy, které nemohou samy o sobě ukládat povinnosti (když povinnosti lze v souladu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ukládat pouze na základě zákona a v jeho mezích), je nutné zabývat se otázkou, na základě jakého ustanovení jsou účastníci trhu povinni uvedená ustanovení vyhlášek dodržovat. Ustanovení § 30 odst. 2 písm. d) energetického zákona stanoví, že obchodník s elektřinou je povinen dodržovat stanovenou kvalitu dodávek a služeb, přičemž obdobná povinnost je v § 61 odst. 2 písm. d) energetického zákona stanovena i obchodníkovi s plynem. Jedná se částečně o duplicitní právní úpravu ve vztahu k § 11 odst. 1 písm. h) energetického zákona, podle kterého je držitel licence povinen dodržovat stanovené parametry kvality dodávek a služeb. Problematika kvality dodávek a služeb je potom řešena v již výše zmíněných vyhláškách o kvalitě dodávek elektřiny a o kvalitě dodávek plynu, vydaných na základě zmocnění uvedeného v § 98a odst. 2 písm. c) energetického zákona.

Ustanovení § 20 vyhlášky o kvalitě dodávek elektřiny stanoví, že standardem lhůty pro vyřízení reklamace vyúčtování dodávky elektřiny je a) zaslání písemného vyřízení reklamace zákazníka na vyúčtování dodávky elektřiny nebo na nevrácení zaplacených přeplatků, a to do 15 kalendářních dnů ode dne doručení reklamace, a b) vypořádání rozdílů

v platbách zákazníka způsobeného nesprávným vyúčtováním nebo měřením dodávek elektřiny, a to do 30 kalendářních dnů ode dne doručení reklamace, je-li reklamace podle písmene a) posouzena jako oprávněná; je-li vypořádání plateb provedeno prostřednictvím provozovatele poštovní služby, považuje se lhůta za splněnou, je-li v této lhůtě provozovatelem distribuční soustavy příslušná částka ve prospěch dodavatele, dodavatele sdružené služby nebo zákazníka poukázána.

Obdobná úprava je stanovena v § 16 odst. 1 vyhlášky o kvalitě dodávek plynu, kdy standardem lhůty pro vyřízení reklamace vyúčtování dodávky plynu je a) zaslání písemného vyřízení reklamace zákazníka na vyúčtování dodávky plynu nebo na nevrácení zaplacených přeplatků, a to do 15 kalendářních dnů ode dne doručení reklamace, nebo b) vypořádání rozdílu v platbách zákazníka způsobeného nesprávným vyúčtováním dodávek plynu do 30 kalendářních dnů ode dne doručení reklamace, je-li reklamace podle písmene a) posouzena jako oprávněná; je-li vypořádání plateb provedeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, považuje se lhůta za splněnou, je-li v této lhůtě příslušná částka dodavatelem nebo dodavatelem sdružené služby ve prospěch zákazníka poukázána.

Zde považuje Rada za důležité zmínit, že z citovaných ustanovení vyplývá, že směřují ke všem zákazníkům, nejen k zákazníkům v postavení spotřebitele. Cílem je tedy mimo jiné stanovení standardů dodávek a „ochrana“ i těch zákazníků, na které se nevztahuje zákon o ochraně spotřebitele.

Účastník řízení namítá, že uvedené vyhlášky jsou se zákonem o ochraně spotřebitele v rozporu, této námitce však Rada nemůže přisvědčit. Jak již bylo uvedeno výše, zákon o ochraně spotřebitele stanoví požadavek, aby byla reklamace včetně odstranění vady vyřízena bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne uplatnění reklamace. Vyhlášky naproti tomu stanoví, že reklamace vyúčtování (včetně odstranění vady – v daném případě „vypořádání rozdílu v platbách“) má být vyřízena také nejpozději do 30 dnů (15 dnů na písemné vyrozumění a 15 dní na vypořádání rozdílu). Ani lhůta 15 dnů na písemné vyrozumění stanovená ve vyhláškách není podle názoru Rady v rozporu se zákonem, neboť zákon vyžaduje, aby bylo o reklamaci rozhodnuto zásadně ihned, ve složitých případech do 3 pracovních dnů, přičemž do této lhůty se nezapočítává doba přiměřená podle druhu výrobku či služby potřebná k odbornému posouzení vady. Zákon o ochraně spotřebitele je zákonem obecným, který sám o sobě nezohledňuje specifika různých druhů plnění, proto je zde stanovena možnost prodloužení lhůty pro posouzení reklamace o dobu nutnou k odbornému posouzení vady právě s přihlédnutím ke specifikům daného předmětu plnění. S ohledem na skutečnost, že v oblasti energetiky obvykle nebude právě pro specifickou předmětu plnění možné rozhodnout o reklamaci ihned, stanovil Energetický regulační úřad vyhláškami tuto dobu pro posouzení vady na 15 dní, aby byla v souladu s obecným zmocněním stanovena jednotná „kvalita“ napříč energetickým trhem a aby mezi zákazníky nevznikaly neodůvodněné rozdíly, k čemuž by nepochybně došlo, pokud by si každý dodavatel určoval tuto „nutnou dobu“ sám. Vyhlášky tedy nejsou v rozporu se zákonem o ochraně spotřebitele, ani neobsahují žádnou novou povinnost, jedná se pouze o zpřesnění (konkretizaci) „nutné doby pro posouzení reklamace“.

Účastník řízení dále namítá, že není žádný důvod, proč by obecná právní úprava týkající se reklamací stanovená v zákoně o ochraně spotřebitele neměla platit i pro oblast

energetiky. V tom případě však není jasné, proč sám účastník řízení tuto zákonnou úpravu, na kterou nyní odkazuje, ve svých VOP nerespektoval. Znění VOP totiž nejen že není v souladu s požadavky vyhlášek, ale neodpovídá ani požadavkům zákona o ochraně spotřebitele, když maximální konečná lhůta pro posouzení i vypořádání reklamace je v zákoně stanovena na 30 dnů, kdežto účastník řízení ve svých VOP uvedl, že má lhůtu 30 dní na posouzení reklamace a dalších 30 dní od doručení oznámení o výsledku reklamace na případné vypořádání (tedy celkem až dvojnásobek, 60 dní). S ohledem na argumentaci účastníka řízení tak není zřejmé, proč znění jím vydaných VOP vůbec neodpovídá dikci zákona, přestože si je účastník řízení zákonného znění vědom, když na něj v rozkladu sám odkazuje, na jeho lhůty se odvolává a vyžaduje také jejich aplikaci. Znění VOP by mělo být v souladu s právními předpisy tím spíše, že v daném případě byly součástí smluv uzavíraných se spotřebiteli, kdy je nutné trvat na požadavku, aby zde byly všechny informace uvedeny srozumitelně a nezavádějícím způsobem. Průměrný spotřebitel bude předpokládat správnost údajů uvedených ve VOP a jejich soulad s právními předpisy. Jen těžko lze po běžném spotřebiteli požadovat, aby hledal v právních předpisech, porovnával lhůty ve VOP, vyhláškách a zákoně o ochraně spotřebitele a dovolával se aplikace znění zákona v případě, že VOP stanoví podmínky odlišně.

Rada tak uzavírá, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, že informace uvedené v čl. VIII. odst. 5 předmětných VOP týkající se lhůty pro posouzení reklamace nebyly pravdivé.

Účastník řízení dále nesouhlasí s výší uložené pokuty, kterou považuje za nepřiměřenou. Podle názoru účastníka řízení byly splněny podmínky pro to, aby bylo upuštěno od uložení správního trestu, neboť samotné projednání věci zcela stačilo k nápravě. S tímto názorem účastníka řízení se však Rada neztotožňuje. Podle § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky lze od uložení správního trestu upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání před správním orgánem postačí k jeho nápravě. K tomuto Rada poznamenává, že upuštění od uložení správního trestu je nutno chápat jako institut výjimečný, který je správní orgán oprávněn, nikoliv povinen využít, a to pouze v případě, že jsou kumulativně splněny zákonem stanovené podmínky. První podmínkou je závažnost přestupku, přičemž podle § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky kritériem pro posouzení povahy a závažnosti přestupku je zejména význam zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen či ohrožen, rozsah následku a způsob spáchání. Druhou podmínkou jsou okolnosti spáchání přestupku, jež jsou taktéž jedním z kritérií pro posouzení povahy a závažnosti přestupku stanoveným v § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky. Třetí podmínkou je osoba pachatele, kdy při hodnocení osoby pachatele je v případě právnické osoby třeba vzít v úvahu povahu její činnosti, majetkové poměry, ale také případnou recidivu. Splnění výše specifikovaných podmínek musí být současně spojeno s důvodným očekáváním, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k nápravě pachatele, přičemž tyto skutečnosti svědčící pro „důvodné očekávání“ musí být podloženy ve správním spise.

Jak již bylo zmíněno výše, účastník řízení v průběhu řízení doložil správnímu orgánu prvního stupně pouze podklady týkající se jeho majetkových poměrů, k obvinění ani okolnostem, za nichž měl být přestupek spáchán, se nikdy v průběhu správního řízení nevyjádřil. Správní orgán prvního stupně tak jen stěží mohl jako polehčující okolnost hodnotit

skutečnost, že účastník řízení od vytýkaného jednání upustil, když účastník řízení tuto skutečnost správnímu orgánu nikdy v průběhu prvostupňového řízení neuvedl, ani žádným způsobem nedoložil, a poprvé ji namítl až v podaném rozkladu (příčemž je nutno konstatovat, že ani zde ji nedoložil). Správní orgán navíc ověřil, že toto tvrzení není pravdivé, neboť na webových stránkách účastníka řízení (<https://www.rodinna-energie.cz/>) se ke dni 11. listopadu 2020 nachází odkaz na dvojí obchodní podmínky (Obchodní podmínky a Obchodní podmínky – Energie jinak, které se vztahují k produktu „Energie jinak“), přičemž pod odkazem „Obchodní podmínky“ jsou právě VOP ze dne 28. května 2018. Nutno konstatovat, že ani teoretické upuštění od protiprávního jednání podle názoru Rady neznamena nutnost upuštění od potrestání, především tehdy, když rozsah tohoto protiprávního jednání nebyl zanedbatelný. Z výše uvedeného podle názoru Rady vyplývá, že v daném případě nebyly pro aplikaci institutu upuštění od uložení správního trestu splněny zákonem stanovené podmínky a uvedenému návrhu účastníka tak nelze vyhovět.

K druhu a výši uložené sankce potom Rada uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami se správní orgán prvního stupně zabýval, k jakým okolnostem přihlédl a jak tyto skutečnosti vyhodnotil. Správní orgán byl při ukládání pokuty vázán § 91 odst. 14 písm. c) energetického zákona, podle kterého se za předmětný delikt uloží pokuta do 15 000 000 Kč, přičemž správní orgán po zvážení všech okolností uložil účastníkovi řízení pokutu při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Takto stanovenou sankci nelze podle názoru Rady považovat za likvidační, ostatně ani sám účastník řízení to v rozkladu nenamítá. Podle § 38 písm. g) zákona o odpovědnosti za přestupky je povaha a závažnost přestupku v daném případě dána mimo jiné i počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku. Účastník řízení se pokračujícího přestupku dopustil 43 dílčími útoky, což lze podle názoru Rady jen stěží považovat za polehčující okolnost, jak namítá účastník řízení. Jako k polehčující okolnosti nelze přihlédnout ani ke skutečnosti, že účastník řízení se správním orgánem plně spolupracoval, neboť účastník řízení byl v průběhu řízení pasivní a se správním orgánem prvního stupně (s výjimkou zaslání podkladů k posouzení majetkových poměrů) nekomunikoval. Ve prospěch účastníka řízení nemohla být posouzena ani skutečnost, že účastník řízení podle svého vyjádření od vytýkaného jednání upustil, neboť, jak již bylo uvedeno výše, účastník řízení tuto námitku uvedl poprvé až v podaném rozkladu, aniž by navíc toto své tvrzení jakkoli doložil. Lze tak uzavřít, že správní orgán prvního stupně výši uložené pokuty řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, když uložená pokuta je přiměřená závažnosti vytýkaného jednání a odpovídá také rozhodovací praxi Energetického regulačního úřadu. K povinnosti uhradit peněžní pokutu potom Rada uvádí, že účastník řízení může požádat o rozložení pokuty na splátky.

V. Závěr

Po přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky Rada jako nadřízený správní orgán vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, bylo vydáno v souladu s právními předpisy, konkrétně s energetickým zákonem a zákonem o ochraně spotřebitele, a rovněž splňuje požadavky kladené správním řádem na obsah správního rozhodnutí, neboť v něm byly v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu uvedeny důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání

a úvahy Energetického regulačního úřadu, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Jelikož nebyl dán žádný důvod pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí, Rada toto rozhodnutí v napadeném rozsahu potvrzuje.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není dle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D., v. r.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

Rodinná energie a.s., prostřednictvím Mgr. Františka Málka